

Arrest

nr. 101 610 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Sangemarmar Kharote (Wardak provincie, district Maydan Shahr) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw ouders zouden zijn gestorven toen u nog klein was en na hun dood zou u zijn grootgebracht door uw zus P.(...) in het dorp Kar Bory in hetzelfde district. De kleinzoon van uw oom langs moederskant, S.(...)A.(...), zou lid zijn van de taliban. Hij zou u en uw broer H.(...) als kind in een madrassa hebben geplaatst. Na de val van het taliban regime zou de schoonbroer van uw zus jullie uit de madrassa hebben gehaald en u en uw broer hebben laten werken op het veld zonder verloning. Toen S.(...) A.(...) terugkeerde, toen u ongeveer 18 was, zou hij u en uw broer H.(...) hebben uitgenodigd deel te nemen aan de jihad. Jullie zouden dit hebben aanvaard gezien hij jullie als kind ooit had geholpen. U zou tijdens uw lidmaatschap van de taliban hebben deelgenomen aan gevechten tegen de Afghaanse en Amerikaanse

troepen en zou actief zijn geweest in uw regio, meer bepaald het gebied van de heuvel Polad Khan in uw district tot het district Jalrez. Wanneer u niet deelnam aan gevechten zou u ook hebben ingestaan voor wapentransport in uw regio. Toen u 19 à 20 jaar oud zou zijn geweest, zou u naar uw geboortedorp Sangemarmar Kharote terug zijn gekeerd. Daar verklaart u samen met uw broer H.(...) jullie huis terug te hebben opgebouwd. Op een dag, een aantal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, zou een gevecht nabij de madrassa Shahidan (waar jullie zouden hebben gestudeerd) zijn geëscaleerd. Uw broer H.(...) zou daarbij zijn omgekomen. Na de rouwceremonie zou u uw activiteiten opnieuw zijn gestart bij S.(...)A.(...). Een tijdje na de dood van uw broer zou u zijn gezegd dat u zijn dood moest wreken door het uitvoeren van een zelfmoordaanslag. U zou akkoord zijn gegaan, maar eerst afscheid hebben willen nemen van uw zus. Toen u bij haar was, zou u haar hebben toevertrouwd wat u van plan was. Zij zou uw andere zussen hebben geïnformeerd en zij zouden u ervan hebben overtuigd dat wat u zou doen niet goed was. Ook uw schoonbroer zou hebben gezegd dat zoiets niet volgens de islam was. U vreesde echter te worden vermoord als u niet meer zou zijn doorgaan met de aanslag. Uw schoonbroer zou hierop uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld. U zou in het totaal een jaar en een paar maanden actief zijn geweest bij de taliban. S.(...) A.(...) zou zijn broer nog hebben gestuurd op zoek naar u nadat u had besloten de aanslag niet te plegen, maar uw zus zou hebben gezegd dat u er niet was. U zou ook een dreigbrief hebben ontvangen in het huis van uw zus. U zou uw grond hebben verkocht en enkele dagen na de verkoop, in de zomer van (vermoedelijk) 2008, zou u Afghanistan zijn ontvlucht vanuit uw dorp Sangemarmar Kharote. Daarna zou u ongeveer 2,5 à 3 jaar in Griekenland zijn gebleven, maar er zijn vertrokken omwille van de slechte situatie voor immigranten. Op 13 juni 2011 zou u in België zijn aangekomen en u diende uw asielaanvraag de volgende dag in. Sinds uw vertrek zouden er nog twee dreigbrieven zijn aangekomen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 6/6/1385, een Orphan's Subsistence Allowance Card, het verkoopcontract van uw grond, 3 dreigbrieven van de taliban en foto's van u en andere talibs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen door de taliban te worden vermoord, omwille van het niet nakomen van uw belofte een zelfmoordaanslag uit te voeren en omdat u door de taliban zou worden verdacht van verraad en spionage na uw afwezigheid (gehoorverslag II CGVS, p. 18). Er dient in dit opzicht evenwel te worden bemerkt dat uw verklaringen over uw lidmaatschap bij de taliban, de zelfmoordaanslag die u zou moeten plegen en de bedreigingen die u zou hebben gekend ruimschoots tekort schieten om geloof te kunnen hechten aan uw voorgehouden vrees.

Wat betreft uw lidmaatschap bij de taliban dient vooreerst te worden bemerkt dat u – wanneer ze u worden voorgesteld – niet bekend blijkt te zijn met een aantal namen van talibs die in uw regio actief zijn/waren. Zo zeggen de namen Ahmad Jan en Ali Marjan, 2 vooraanstaande taliban strijders uit Wardak, u niets (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Ook de naam Muhammad Yaqoob, een taliban commandant die werd gearresteerd in de periode dat u voor de taliban actief was en gelinkt werd met raketaanvallen in uw district, brengt u niet in verband met de taliban (gehoorverslag II CGVS, p. 4). Wel meent u de naam Tor Gul te kennen als een bekende commandant uit het verleden, maar van wie u niet zou weten wat hij daarna deed (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Uit onze informatie blijkt echter dat hij in uw regio instond voor de aanschaf en transport van wapens, munitie en onderdelen voor berm bommen voor de opstandelingen. Dat u hem of zijn bijnamen niet zou herkennen is des te meer bevreemdend aangezien u zelf ook beweert te hebben ingestaan voor wapen – en munitietransport in uw district (gehoorverslag I CGVS, p. 18 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-4). Verder beweert u ook de naam Qari Ziauddin te kennen en stelt u dat hij uit Mullah Khail afkomstig is en bij u in de madrassa had gestudeerd, maar geen belangrijk taliban lid is (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Uit externe informatie blijkt echter dat Qari Ziauddin een senior taliban leider is in uw district, die instond voor o.a. het bewapenen van de strijders, transporteren van zelfmoordaanvallers, plaatsen van berm bommen en coördineren van aanslagen. Ook zijn bijnaam, Ikram Jan, blijkt u niet te kennen (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Dat deze namen van bekende taliban strijders uit uw regio u niet bekend in de oren klinken, hoewel u meer dan een jaar bij de taliban actief zou zijn geweest (gehoorverslag I CGVS, p. 8), is opvallend. Ook het feit dat u geen enkele naam kent van talibs die actief waren in naburige districten is gezien uw lange staat van dienst voor de taliban merkwaardig (gehoorverslag II CGVS, p. 9).

Verder blijft u heel algemeen wanneer u expliciet wordt gevraagd in detail uit te leggen hoe u door de taliban werd opgeleid om deel te nemen aan gevechten. Na aandringen om meer informatie te verschaffen hierover, blijft uw antwoord erg oppervlakkig, nl. dat u verschillende gevechtstechnieken en ook wapengebruik werden aangeleerd (gehoorverslag I CGVS, p. 16). Wanneer dan naar

aanleiding hiervan wordt gevraagd hoe u een Kalasnikov, een wapen dat u beweert altijd bij te hebben gehad, demonteert, blijkt u niet in staat hier een antwoord op te geven (gehoorverslag I CGVS, p. 16-17 en gehoorverslag II CGVS, p. 10). Dat u na meer dan een jaar bij de taliban te hebben gevochten en steeds een Kalasnikov bij u te hebben gehad nog nooit een dergelijk wapen zou hebben geopend (gehoorverslag I CGVS, p. 17), is compleet ongeloofwaardig. Uw uitleg hiervoor dat het onderhoud van de wapens niet uw verantwoordelijkheid was en dat de broer van commandant S.(...)A.(...) dit deed voor u (gehoorverslag I CGVS, p. 17), is dan ook niet geloofwaardig. Wanneer u bovendien dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld tijdens het tweede gehoor, antwoordt u dat niet zijn broer, maar commandant S.(...) A.(...) zelf uw wapen schoonmaakte (gehoorverslag II CGVS, p. 10). Niet enkel is deze informatie tegenstrijdig, maar dat 'een belangrijke taliban leider' (gehoorverslag II CGVS, p. 10) voor het onderhoud van uw wapen zou instaan, is eveneens niet plausibel. Uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent doen ernstige afbreuk aan uw bewering bij talrijke operaties te zijn ingezet als strijder voor de taliban (gehoorverslag I CGVS, p. 14).

Ten slotte is het ook opmerkelijk dat u verklaart tijdens de gevechten wel te hebben geschoten, maar er geen weet van te hebben of u al dan niet ooit iemand zou hebben vermoord tijdens deze vuurgevechten (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Ook op de vraag of er door toedoen van uw taliban groepering ooit burgerslachtoffers vielen, kunt u niet antwoorden (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Dat u hier geen weet van zou hebben, is – na meer dan een jaar te hebben deelgenomen aan de gevechten – weinig geloofwaardig. Wanneer u hierna wordt gevraagd te vertellen over de laatste aanval waaraan u deelnam en in detail uit te leggen hoe het plannen en uitvoeren van een dergelijke aanval in zijn werk gaat, blijven uw verklaringen uitermate beknopt en weinig gedetailleerd (gehoorverslag II CGVS, p. 12-14). Uw verklaringen zijn niet spontaan en er is maar weinig tot geen blijk van doorleefdheid, waardoor uw betrokkenheid bij de door u omschreven aanval ernstig in vraag kan worden gesteld. Ook het feit dat u niet zou weten hoeveel politieagenten er waren omgekomen bij deze aanslag (gehoorverslag II CGVS, p. 14) is opmerkelijk, gezien de manier waarop de taliban vaak met de gevolgen van haar operaties uitpakt naar de buitenwereld.

Ook wat betreft uw verklaring te hebben ingestemd met het plegen van een zelfmoordaanslag en hierdoor in de problemen te zijn gekomen met de taliban, rijzen enkele ernstige twijfels.

Zo staat uw bewering 100% overtuigd te zijn geweest de aanslag te willen uitvoeren toen dit u werd gevraagd haaks op uw bewering meteen daarna door uw familie te zijn overtuigd er toch niet mee door te gaan (gehoorverslag I CGVS, p. 14 en gehoorverslag II CGVS, p. 7). Uw verklaring hiervoor dat uw zus u er had aan herinnerd dat er onschuldige slachtoffers zouden vallen, dat dit niet volgens de islam was en dat zij niet nog een broer wou verliezen (gehoorverslag I CGVS, p. 14 en 19), is helemaal niet afdoende. Wanneer ook u ermee wordt geconfronteerd dat u toch op voorhand, toen u instemde met het voorstel, wist dat er onschuldige slachtoffers zouden vallen, kunt u geen verduidelikend antwoord geven voor uw plots veranderde mening (gehoorverslag I CGVS, p. 20).

Dat u bovendien zo gemakkelijk van mening te veranderen was, is opmerkelijk. Uit een recent EASO-rapport d.d. juli 2012 waarin de (rekruterings)strategieën van de taliban uitvoerig werden onderzocht, blijkt immers dat voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag beroep wordt gedaan op erg religieuze en getrainde personen en dat er een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is van de persoon die de aanslag moet uitvoeren. Dat u na een gesprek met uw familie meteen akkoord ging de aanslag niet uit te voeren, getuigt er helemaal niet van dat u aan dit profiel zou voldoen. Daarnaast blijkt uit datzelfde rapport dat aan een zelfmoordaanslag vaak jaren training aan vooraf gaan. U verklaart echter zelfs enkele dagen voordat u de aanslag moest uitvoeren nog geen enkele opleiding daartoe te hebben ontvangen (gehoorverslag II CGVS, p. 8 en 9).

Verder blijkt u ook helemaal niet te beantwoorden aan het profiel dat u zelf omschrijft van de mensen die door de taliban in uw regio werden ingezet voor het plegen van een zelfmoordaanslag. Zo meent u dat de taliban studenten uit madrassa's haalde of nieuwe leden rekruteerde om die dan specifiek in te zetten voor een zelfmoordaanslag (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Wanneer u er even later mee wordt geconfronteerd dat u niet in dat profiel paste, is uw verklaring voor deze contradictie maar weinig verhelderend (gehoorverslag II CGVS, p. 7-8). In deze context dringt zich bovendien de vraag op waarom S.(...)A.(...), iemand van uw eigen familie, die u altijd hielp en wie u altijd bij stond in de strijd (gehoorverslag II CGVS, p. 10-11), net u zou vragen om een zelfmoordaanslag uit te voeren, nadat hij ook al uw broer had verloren. Uw antwoord hiervoor luidt dat het plegen van een zelfmoordaanslag een eer is en dat het leven geen doel heeft. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat het niet aannemelijk is dat de taliban iemand zou opofferen die al een hele tijd meestrijdt met hen, meent u plots dat S.(...) A.(...) geen belangrijke persoon is binnen de taliban en dat de beslissing 'misschien wel' van bovenaf kwam (gehoorverslag II CGVS, p. 7).

Verder is het ook weinig geloofwaardig dat u totaal geen idee heeft over het waar, hoe en wanneer van de zelfmoordaanslag die zou hebben moeten uitvoeren, noch van het doelwit ervan (gehoorverslag I CGVS, p. 20 en gehoorverslag II CGVS, p. 8 en 9). Dat u hier helemaal geen zicht op zou

hebben hoewel u zelf had ingestemd met de uitvoering van de aanslag en u de aanslag een van de dagen die daarop volgden zou moeten uitvoeren (gehoorverslag II CGVS, p. 8), is maar weinig geloofwaardig. U beweert in deze context niet te weten of u ofwel een zelfmoordvest zou moeten gebruiken ofwel via een wagen de aanslag zou moeten uitvoeren (gehoorverslag II CGVS, p. 8). Dit staat dan weer in contrast met uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nl. dat S.(...) A.(...) 'een vestje voor u had klaargemaakt' (zie interview DVZ d.d. 17/06/2011). Hiermee geconfronteerd, ontkent u echter dit ooit te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p. 9).

Ten slotte doen uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo mag het erg verbazen dat u er geen idee van blijkt te hebben wat de inhoud is van de 3 dreigbrieven die u zou hebben ontvangen van de taliban en die u bovendien neerlegt in het kader van uw asielaanvraag (gehoorverslag I CGVS, p. 12). Dat u analfabeet bent en toch de inhoud niet zou herinneren van de brieven als u iemand anders zou vragen die te lezen (gehoorverslag I CGVS, p. 11-12), is helemaal geen afdoende verklaring. Het getuigt dan ook van een opvallende desinteresse dat u de inhoud nog niet zou zijn nagegaan en doet ernstige afbreuk aan de ernst van uw vrees.

U verklaart verder ook dat – toen u nog in Afghanistan verbleef – de broer van S.(...)A.(...) naar het huis van uw zus zou zijn geweest om naar u te vragen (gehoorverslag I CGVS, p. 12). In dit verband verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u op dat moment in het huis van uw andere zus, Noor Bibi, was om de verkoop van uw land te bespreken (gehoorverslag I CGVS, p. 12). Wanneer er tijdens het tweede gehoor nogmaals wordt gepeild naar waar u zich bevond op dat moment, antwoordt u echter dat u zich wel degelijk in het huis van uw zus P.(...)bevond (gehoorverslag II CGVS, p. 16-17). Dat u zich hierin zou vergissen, terwijl de broer van S.(...) A.(...) maar 1 keer was langs geweest (gehoorverslag II CGVS, p. 17), maakt dat geen geloof meer kan worden gehecht aan deze verklaring. Ten slotte beweerde u tijdens het eerste gehoor ook dat sinds uw vertrek ook nog vaak via de neven van S.(...) A.(...) naar u werd gevraagd (gehoorverslag I CGVS, p. 12), terwijl u hier tijdens het tweede gehoor geen gewag meer van maakt. Eraan herinnerd dat u tijdens het eerste gehoor over de neven van S.(...) A.(...) had gesproken, verklaart u dat u verwees naar het bezoek naar A.(...)'s broer, 'die voor u zoals een neef is' (gehoorverslag II CGVS, p. 17-18).

In het licht van bovenstaande opmerkingen, kan aan uw beweerde problemen in Afghanistan met de taliban geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Maydan Shahr van de provincie Wardak, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Dat u nergens elders zou kunnen verblijven omwille van de dreiging uitgaande van de taliban kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen. Verder verklaart u nog nooit problemen te hebben gehad met de Afgaanse autoriteiten (gehoorverslag I CGVS, p. 10 en 18). Als hoofreden waarom u niet elders in Afghanistan zou kunnen wonen, haalt u echter zelf enkel aan dat u nergens elders iemand kent (gehoorverslag II CGVS, p. 19), een element dat niet als doorslaggevend kan worden beschouwd. Bovendien verklaart u zelf naast het Pashtu ook perfect het Dari te beheersen (gehoorverslag I CGVS, p. 10) wat uw kansen op een goede integratie nog meer verhoogt.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw taskara, het verkoopcontract van uw grond en uw Orphan's Subsistence Allowance Card betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Wat betreft de foto's die u neerlegt, dient te worden bemerkt dat zij niet van dien aard zijn dat zij uw asielrelaas kunnen ondersteunen. Ten slotte dient in verband met de door u neergelegde dreigbrieven te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas. Aangezien dit in uw geval niet van toepassing is (zie supra), kunnen ook deze documenten niet verder in overweging worden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), "de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)", artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker en de Staat, terwijl "het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is". Volgens verzoeker blijkt niet dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Verzoeker wijst erop dat hij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. Het vergeten van details is dan ook volkomen menselijk en aannemelijk. Verzoeker wijst er ook op dat hij de vragen die hem werden gesteld zeer uitgebreid kon beantwoorden; dat hij wel degelijke de namen kent van andere talibs die in zijn regio actief zijn en waarvan verzoeker dan ook een tiental heeft opgenoemd tijdens het gehoor; dat hij eveneens de bekende commandant Tor Gul kent doch slechts onder de naam "Tor" nu "Gul" slechts een bijnaam

betreft, hetgeen ook zo door verzoeker werd verklaard; dat de overige namen die werden voorgesteld toebehoorden aan talibs van andere regio's, waardoor zij door verzoeker niet werden herkend; dat het logisch is dat hij niet de namen van alle andere leden van de taliban kent aangezien er duizenden mensen actief zijn voor deze organisatie; dat verzoeker wel degelijk in detail kon zeggen hoe hij werd opgeleid en hij zelfs enkele trainingstips vermeldde, dat er mogelijks een fout is gebeurd bij het tolken dan wel bij het neerschrijven nu er van deze trainingstips geen melding wordt gemaakt; dat het zeer moeilijk is om in woorden uit te leggen hoe een Kalasnikov wordt gedemonteerd, zonder dat men enig voorbeeld heeft waarop men deze handelingen kan tonen; dat het volledig verklaarbaar is dat hij niet weet of hij iemand zou hebben vermoord tijdens de vuurgevechten gezien deze gevechten in de bergen plaatsvonden en het zicht erg beperkt en dat strijders zich zo snel mogelijk uit de voeten maken en dan ook niet de tijd hebben om na te gaan of zij dodelijke slachtoffers hebben gemaakt; dat het volstrekt normaal is dat hij niet veel informatie over de zelfmoordaanslag kon geven aangezien het waar, hoe en wanneer van een dergelijke aanslag slechts gegeven wordt op het ogenblik dat de aanslag dient gepleegd te worden en dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij zich in het huis van zijn zus P. bevond op het ogenblik dat de broer van S.A. bij zijn zus langskwam waarna zijn zus hem naar zijn andere zus N.B. bracht en dat er opnieuw een fout bij het tolken moet zijn gebeurd. Verzoeker voert verder aan dat zijn verklaringen ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan het bewijs leveren. Met betrekking tot zijn verklaringen, stelt verzoeker dat zij wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn. Verzoekers verklaringen zijn bovendien zonder meer een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling, alsook zijn zij niet in strijd met de algemeen bekende feiten. Bovendien voert verzoeker aan dat de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid kan worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In wat als het tweede onderdeel van het eerste middel kan worden gelezen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat aan hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend doch hiertoe geen enkele motivering geeft. Verzoeker verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat uit de memorie van toelichting blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Verzoeker stelt: *“Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen”*. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft volgens verzoeker de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat wordt gesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut, terwijl in de bestreden beslissing evenzeer wordt gesteld dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden van Afghanistan de subsidiaire bescherming krijgen toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Verzoeker stelt dat het onmogelijk is om zich elders in zijn land van herkomst te vestigen nu de taliban verspreid is over gans Afghanistan en verzoeker overal zullen vinden en vermoorden waar hij ook verblijft. Verzoeker kan evenmin op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten rekenen. Verzoeker concludeert dat de motieven niet evenredig zijn, zelfs in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*. De bestreden beslissing laat volgens verzoeker na de passende belangenafweging te maken en zou geen feitelijke omstandigheden in aanmerking nemen. Uit informatie blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan op grote schaal worden geschonden. Zulks druist in tegen de principes van de rechtsstaat en tegen de fundamentele rechten van de mens.

2.3. Verzoeker houdt ten onrechte in het eerste onderdeel van het eerste middel voor dat de artikelen 8 en 14 van het EVRM stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de motieven evenredig zijn aan de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij laat voor het overige na te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht waarborgt op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*,

reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn lidmaatschap bij de taliban niet aannemelijk maakt. Zo kan worden vastgesteld dat hoewel verzoeker namen kent van andere talibs die in zijn regio actief zijn en er een tiental opsomt tijdens het gehoor, hij de namen Ahmad Jan en Ali Marjan, 2 vooraanstaande taliban strijders uit Wardak, niet kent (stuk 5, gehoorverslag CGVS I, p. 20; stuk 21, Landeninformatie). Ook de naam Muhammad Yaqoob, een taliban commandant die werd gearresteerd in de periode dat verzoeker voor de taliban actief was en gelinkt werd met raketaanvallen in zijn district, brengt verzoeker niet in verband met de taliban (stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 4; stuk 5, gehoorverslag CGVS I, p. 3, 8, 15; stuk 17, Vragenlijst, p. 1; Landeninformatie). Verder beweert verzoeker ook de naam Qari Ziauddin te kennen en stelt hij dat deze uit Mullah Khail afkomstig is en bij hem in de madrassa had gestudeerd, maar geen belangrijk taliban lid is (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 20). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt echter dat Qari Ziauddin een senior taliban leider is in verzoekers district, die instond voor o.a. het bewapenen van de strijders, transporteren van zelfmoordaanvallers, plaatsen van berm bommen en coördineren van aanslagen. Ook zijn bijnaam, Ikram Jan, blijkt verzoeker niet te kennen (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 20). Voormelde taliban-leden werden allen gelinkt aan verzoekers regio. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers desbetreffend geen informatie kan geven, terwijl hij meer dan een jaar bij de taliban actief zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 8).

Verder blijft verzoeker zeer algemeen wanneer hem expliciet wordt gevraagd in detail uit te leggen hoe hij door de taliban werd opgeleid om deel te nemen aan gevechten. Na aandringen om meer informatie te verschaffen hierover, blijft verzoekers antwoord erg oppervlakkig, nl. dat hij verschillende gevechtstechnieken en ook wapengebruik kreeg aangeleerd (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 16). Wanneer dan naar aanleiding hiervan wordt gevraagd hoe verzoeker een Kalasjnikov, een wapen dat hij beweert altijd bij te hebben gehad, demonteert, blijkt verzoeker niet in staat hier een antwoord op te geven (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 16-17; stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 10). Dat verzoeker na meer dan een jaar bij de taliban te hebben gevochten en steeds een Kalasjnikov bij zich te hebben gehad nog nooit een dergelijk wapen zou hebben geopend (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 17), is ongeloofwaardig. Verzoekers uitleg hiervoor dat het onderhoud van de wapens niet zijn verantwoordelijkheid was en dat de broer van commandant S. A. dit deed voor hem (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 17), is dan ook niet geloofwaardig. Wanneer verzoeker bovendien dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld tijdens het tweede gehoor, antwoordt verzoeker dat niet zijn broer, maar commandant S. A. zelf zijn wapen schoonmaakte (stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 10). Niet enkel is deze informatie tegenstrijdig, maar dat 'een belangrijke taliban leider' (stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 10) voor het onderhoud van verzoekers wapen zou instaan, is eveneens niet aannemelijk. Verzoekers gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent doen ernstige afbreuk aan zijn bewering bij talrijke operaties te zijn ingezet als strijder voor de taliban (gehoorverslag I CGVS, p. 14). Waar verzoeker thans beweert dat hij tijdens het gehoor trainingstips heeft gegeven en dat deze niet werden neergeschreven in het gehoorverslag en dit "mogelijks" ten gevolge een fout bij het tolken of het neerschrijven van zijn verklaringen is slechts een speculatieve *post factum* bewering en kan niet worden aangenomen. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker zeer algemeen bleef wanneer hem expliciet wordt gevraagd in detail uit te leggen hoe hij door de taliban werd opgeleid om deel te nemen aan gevechten. Na aandringen om meer informatie te verschaffen hierover, blijft verzoekers antwoord erg oppervlakkig, nl. dat hij verschillende gevechtstechnieken en ook wapengebruik kreeg aangeleerd (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 16). Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker bij beide gehoren zowel bij aanvang als bij het afsluiten van het gehoor duidelijk aangaf de tolk goed te hebben begrepen. Ook dat het zeer moeilijk is om in woorden uit te leggen hoe een Kalasjnikov wordt

gedemonteerd, zonder dat men enig voorbeeld heeft waarop men deze handelingen kan tonen, is opnieuw een *post factum* verklaring die verzoekers ongeloofwaardige bewering nog nooit een Kalasnikov te hebben geopend, geenszins kan verschonen of verduidelijken.

Verder is het ook niet geloofwaardig dat verzoeker totaal geen idee heeft over het waar, hoe en wanneer van de zelfmoordaanslag die zou hebben moeten uitvoeren, noch van het doelwit ervan (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 20; stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 8, 9). Dat verzoeker hier helemaal geen zicht op zou hebben hoewel hij zelf had ingestemd met de uitvoering van de aanslag en hij de aanslag een van de dagen die daarop volgden zou moeten uitvoeren (stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 8), is ongeloofwaardig. Verzoeker beweert in deze context niet te weten of hij ofwel een zelfmoordvest zou moeten gebruiken ofwel via een wagen de aanslag zou moeten uitvoeren (gehoorverslag II CGVS, p. 8), hetgeen echter niet in overeenstemming is met zijn verklaring die hij aanvankelijk had afgelegd, namelijk dat S. A. 'een vestje voor hem had klaargemaakt' (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Het argument dat het volstrekt normaal is dat hij niet veel informatie over de zelfmoordaanslag kon geven aangezien het waar, hoe en wanneer van een dergelijke aanslag slechts gegeven wordt op het ogenblik dat de aanslag dient gepleegd te worden, bevestigt slechts één versie van zijn verklaringen doch heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Aanvankelijk had verzoeker immers verklaard dat S. A. 'een vestje voor hem had klaargemaakt'.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker ook verklaarde dat – toen hij nog in Afghanistan verbleef – de broer van S. A. naar het huis van zijn zus zou zijn geweest om naar hem te vragen (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 12). In dit verband verklaart hij tijdens het eerste gehoor dat hij op dat moment in het huis van zijn andere zus, N. B., was om de verkoop van zijn land te bespreken (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 12). Wanneer er tijdens het tweede gehoor nogmaals wordt gepeild naar waar verzoeker zich bevond op dat moment, antwoordt verzoeker echter dat hij zich wel degelijk in het huis van zijn zus P. bevond (stuk 4, gehoorverslag II CGVS, p. 16-17). Waar verzoeker thans stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij zich in het huis van zijn zus P. bevond op het ogenblik dat de broer van S. A. bij zijn zus langskwam waarna zijn zus hem naar zijn andere zus N. B. bracht, kiest verzoeker opnieuw voor één versie van zijn verklaringen, doch heft hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Dat er opnieuw een fout moet zijn gebeurd bij het tolken, is een gratuite bewering, zonder enige grondslag en bijgevolg onafdoende teneinde de tegenstrijdige verklaringen te verklaren of te weerleggen.

2.6. Voor zover verzoeker aangeeft dat zijn verklaringen worden ondersteund door de stukken die hij heeft neergelegd, dient er op te worden gewezen dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker er geen idee van blijkt te hebben wat de inhoud is van de drie dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen van de taliban en die hij bovendien neerlegt in het kader van zijn asielaanvraag (stuk 5, gehoorverslag I CGVS, p. 12). Het getuigt dan ook van een opvallende desinteresse dat verzoeker de inhoud nog niet zou zijn nagegaan en doet ernstig afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees.

2.7. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in

stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

Verzoeker brengt geen informatie aan die de bovenstaande analyse kan weerleggen.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF